

RÓMAI LEVÉL 2. KAZETTA

**A Derek Prince Ministries,
Amely hirdeti Isten ihletett Igéjét
A föld végső határáig,
Hogy elérje és tanítsa azokat, akikhez még nem jutott el az Ige.**

Derek Prince a világ egyik legelismertebb bibliatanítója napjainkban. Feleségével Ruth-szal az egész világon utazik, és megosztja másokkal Isten Igéjéről kapott látását. Imádkozik a betegekért, és beszél a világ eseményeivel kapcsolatos próféta látásairól, az Ige fényében. Rádióműsorai a világ népességének feléhez eljutnak fordításokban, hallhatók például oroszul, spanyolul és kínaiul. Derek Prince több mint harminc könyvnek a szerzője, amelyeket csaknem negyven nyelvre lefordítottak. A "Global Outreach Program" keretében könyveket és kazettákat küld keresztény vezetőknek a harmadik világ országaiba, a kommunista országokba és a Távol-Keletre. Itt a Derek Prince Ministries.

Az előző két alkalmunk során többé-kevésbé áttanulmányoztuk a Római levél első részének első 15 versét. Ezekben a versekben Pál bemutatja a római keresztényeknek saját magát és az evangéliumot. Az evangélium bemutatásának befejezéseként most olvassuk el a 16. és a 17. verset. Nagyon erőteljes, híres igeversek. Pál ezt mondja: *„Mert nem szégyellem az evangéliumot, hiszen Istennek ereje az, amellyel minden hívőt üdvözít, elsősorban zsidót, de görögöt is. Mert Isten a maga igazságát nyilatkoztatja ki benne hitből hitbe, ahogyan meg van írva: 'Az igaz ember pedig hitből fog élni'.”*

Pál itt összefoglalja az evangéliumot, és mond egy jó okot arra, hogy miért nem kell sem neki, sem másnak szégyellnie az evangéliumot. Mert ez Isten ereje. Ha valaha is hajlamot érzünk arra, hogy szégyelljük az evangéliumot, az arra utal, hogy már nem tapasztaljuk annak hatását, mert ez Istennek ereje. Ma senkinek sem kell szégyellnie a hatalmat, legkevésbé pedig Istennek erejét. Isten ereje nem szórakozásra való, hanem üdvösséget eredményez. Az emberi személyiség: szellem, lélek és test teljes megváltását. Azoknak, akik hisznek. A kulcsszó: hinni. Utána Pál ezt mondja: először a zsidóknak, aztán a görögöknek, vagyis a pogányoknak szól. Az evangéliumot először a zsidó embereknek hirdették, és csak utána a pogány világnak. Utána Pál a 17. versben tovább folytatja az összefoglalást: *„Mert Isten a maga igazságát nyilatkoztatja ki benne hitből hitbe, ahogyan meg van írva: 'Az igaz ember pedig hitből fog élni'.”* Ebben a két versben négy alkalommal találkozunk vagy a „hinni” igével, vagy pedig a „hit” főnévvel. Tudnotok kell, hogy a görög nyelvben ez a két szó szorosan összekapcsolódik. A hit „pistis”, hinni pedig „pistua”. Az angolban két különböző szóval találkozunk: igével és főnévvel, a görögben ez a kettő egy és ugyanaz. A lényeg az, hogy hinni kell. *„...mert Istennek ereje az azoknak, akik hisznek, és Isten a maga igazságát nyilatkoztatja ki abban”.*

Mit is mondtam, mi a kulcsszó a Római levélben? Igazság, megigazulás. És Pál itt kihangsúlyozza, hogy az evangéliumon keresztül Isten kijelentette, hogy az ember csak Istenben igazulhat meg. Idéz az Ószövetségből, Habakuk könyvéből, 2. rész 4. vers, hogy bizonyítsa: amit mond, az nem valami saját kitalálás, hanem valami olyasmi, amit Isten próféta sok évvel korábban már megállapítottak és megprófétáltak. Az evangélium legfontosabb áldása, ahova elvisz minket: a megigazulás. Az a fajta igazság, amelyet Isten

elfogad. Amint továbbhaladunk, látni fogjuk, hogy kizárólag ennek a megigazultságnak az alapján kaphatjuk meg Isten bármely más áldását. A Római levél 5. részében látni fogjuk, hogy Pál a megigazultság ajándékairól beszél. Aztán a 6. részben beszél az örök élet ajándékáról. A sorrendet nem lehet megfordítani. Csak akkor vagyunk jogosultak az örök élet ajándékának elnyerésére, ha Isten igaznak minősít minket. Az igaz Isten nem adhatja ajándékait olyan férfiaknak és nőknek, akik nem igazak. Az első megoldásra váró probléma a megigazulás kérdése. Emlékeztek még Jób kérdésére, amelyet korábban feltettem nektek? Hogyan lehet igaz egy halandó ember Isten szemében? A válasz: úgy, hogy elhiszi az evangéliumot. De amikor a „hit” szót használjuk, akkor el kell oszlatnunk egy félreértést, amely eléggé elterjedt az egyházban az elmúlt évszázadok során. A „hit” szó a héber és a görög nyelvben egyaránt elsősorban a jellemet írja le, és csak másodsorban azt, amit hiszel.

Ha tehát valaki egyszerű teológiai tétellel minősíti le a hit jelentését, akkor megfosztja ezt a szót annak igazi tartalmától. Ez a szó eredetileg hűséget, vagy elkötelezettséget jelent. Az evangélium tehát csak azoknak jelenti Isten erejét, akik Isten iránti elkötelezettségből elhiszik azt, amit Isten kijelent. Ha kivesszük a szó jelentéséből az elkötelezettséget, akkor egy üres teológiai hitet kapunk, amely nem vezet el arra az eredményre, amelyet Isten megígért. Bibliái értelemben csak akkor lehetsz hívő, ha Jézus Krisztuson keresztül személyesen elkötelezed magad Isten mellett. Az alap az elkötelezettség.

Pál a fejezet második felében bemutatja az érem másik oldalát. Eddig beszélt Isten igazságának kijelentéséről, utána pedig Isten haragjának megnyilvánulásáról beszél. Mindkettő benne van az evangéliumban. Mert ha megnézzük, mi történt Jézussal a kereszten, akkor tudnunk kell, hogy ő elszenvetde Isten haragját. Miért? Azért mert bűnért való áldozat lett, magára vette a mi bűneinket, elviselte a bűn büntetését, megfizette a büntetést, és amikor bűnné lett, akkor kiömlött rá Isten teljes haragja a kereszten. Ennek így kellett lennie. És ha valaha is úgy gondoltok az evangéliumra, mint egy szirupos, szentimentális Téralpó-jellegű üzenetre, akkor látnotok kell a másik oldalt is, amelyet Isten szintén kijelentett. Isten haragja minden bűn ellen. Ezt már nagyon sokszor elmondtam. Kizárólag Jézus vehette magára a bűneinket. Amikor ő bűnné lett, Isten megtagadta őt, magára hagyta, és kiöntötte rá haragját. Ne hagyjátok magatokat megtéveszteni, testvéreim! Nincs más mód arra, hogy megszabaduljatok a bűneitektől. Isten megbocsát és megszabadít, de soha nem tolerálja a bűnt.

Most nézzük meg Istennek az egész emberi faj elleni haragjáról szóló leírást. Ez egy nagyon fontos szakasz az 1. részben, mert vannak olyan emberek, akik így gondolkodnak: hogyan tud Isten megbüntetni vétlen, ártatlan embereket? Ez nem lehet probléma Isten számára, mert nem létezik teljesen vétlen és ártatlan ember. Istennek az a problémája, hogy hogyan tudna megbocsátani gonosz bűnösöknek. Ez az a probléma, amelynek megoldását a Római levélben megtaláljuk. A következő versekben megtaláljuk az egész emberiség bűnének és felelőségének egyértelmű leírását. A 18. versről olvasom tovább: „*Isten ugyanis haragját nyilatkoztatja ki a mennyből az emberek minden hitetlensége és gonoszsága ellen, azok ellen, akik gonoszságukkal feltartóztatják az igazságot*”. Az volt a probléma, hogy Istennek hozzáférhetővé kellett tennie a megigazulás lehetőségét az emberiség számára, de ők úgy döntöttek, hogy feltartóztatják az igazságot, mert nem akarták megismerni. 19. vers: „*Mert ami megismerhető az Istenből, az nyilvánvaló előttük, mivel Isten nyilvánvalóvá tette számukra, mégpedig úgy, hogy ami nem látható belőle: örök hatalma és istensége, az a világ teremtésétől fogva alkotásainak értelmes vizsgálata révén meglátható. Ennélfogva nincs mentségük.*” Figyeljétek meg, mit mond Pál. A teremtésen keresztül Isten hozzáférhetővé tette a rá vonatkozó igazságot az egész emberiség számára. Az igazság két különleges

aspektusa: Isten örökkévaló hatalma és istensége. Azt mondanám, hogy ez az istenség azt jelenti, hogy kijelenti: ő teljesen más, mint az ember, sokkal hatalmasabb, mint az ember, és az övé minden hatalom.

Hogyan jut el hozzánk ez a kijelentés? Ez egy döntő jelentőségű kérdés. Filozófusi háttérrel miatt ezt fontosabbnak tartom, mint a legtöbb ember. Ez az egyik legteljesebb, legalaposabb érvelés, amelyet Pál valaha is leírt. Ezt mondja: ami nyilvánvaló Istenben, illetve ami megismerhető Istenben, az nyilvánvaló a számukra, mert Isten egyértelművé tette előttük. Ez két dolog kombinációja. A külső és a belső ötvözése. Ez alkotja a kijelentést. Az egyik a világegyetem, az égitestek rendje, az a nyilvánvaló szépség, rend és rendszer, a másik pedig, és ez kizárólag az ember sajátossága az összes teremtmény közül: van bennünk egy olyan képesség, amelyet én úgy nevezek, hogy egy logikai, matematikai képesség, amellyel fel tudjuk mérni a teremtés logikáját és matematikáját. Nem hiszem, hogy a káosz létrehozhatta volna ezt a képességet. Szerintem az oroszok nem rendelkeznek ezzel a képességgel. A kígyók sem rendelkeznek vele. Hitem szerint ma az ember az egyetlen olyan lény a földön, aki rendelkezik ezzel a képességgel. Az ember tehát különleges módon felelős azért, amit Isten kijelentett a számára az ő isteni természetéről, mert van benne valami olyan, amit fel tudunk fogni. A csillagászok ki tudják számítani, hol voltak háromezer évvel ezelőtt a csillagok. Ezt egyetlen állat sem tudja megtenni. Mi meg tudjuk érteni, hogy az egész világot egyetlen személy tervezte meg, aki rendelkezik egy hozzánk hasonló képességgel, csak éppen sokkal magasabb szinten. Már mondtam, hogy korábban filozófiával foglalkoztam. Tanulmányoztam egy olyan ember munkásságát, akinek a nevét valószínűleg a legtöbben ismeritek, és akit általában a lingvisztikai filozófia atyjának neveznek, amely az előző generáció módszere volt. Ő volt Ludwig Wittgenstein. Ő ezt mondta: nem mondhatjuk azt, hogy a világegyetem logikátlan. Pál pontosan ugyanezt mondja. Azt mondja, hogy az a tény, hogy le tudjuk írni a világegyetemet olyan kategóriák és terminusok használatával, amelyek magukban foglalják a kontinuitást, a rendszert és a tervezést, mindez arra a világegyetemre vonatkozik, amelyben élünk.

A hitetlenek a természet törvényeiről beszélnek. De ez a fogalmak ellentmondása, mert a saját emberi tapasztalataink alapján csak olyan törvényeket ismerünk, amelyeket egy törvényalkotó határozott meg. Minden törvénynek van egy törvényalkotója. Az alapelv, a megfelelő meghatározás így hangzik: az ismertből közelítjük meg az ismeretlent. Ha egy olyan törvényről beszélünk, amelyet senki sem határozott meg, hanem az ismeretlenből származik, ez egy érvénytelen magyarázati módszer. Értitek tehát? Pál azt mondja, hogy ez a kettő együtt alkotja Isten kijelentését. A világegyetem rendje, tervezése és harmóniája, de ez nem elég a kijelentéshez. Kell hozzá egy olyan lény, amelyben megvan ugyanaz a logikai, matematikai képesség, amely ezt összefüggésbe tudja helyezni. Az ember tehát különleges felelősséget visel. Tudomásom szerint az ember az egyetlen olyan lény a földön, amely a teremtés alapján képes megérteni Isten természetét. Pál ezt nagyon egyértelműen kijelenti, ugyanakkor tudjuk, hogy ezt ma sok millióan tagadják. Pál nyíltan bolondoknak nevezi ezeket az embereket. Szerintem Pál egyetlen szót használ erre. Nagyon sokat hallunk az evolúcióról. De ennek van egy másik oldala is: a visszafejlődés. Sok olyan dolog van, amely nem fejlődik, hanem visszafejlődik. Még mondani fogok példákat erre ebben a bibliatanulmányozásban. Nem logikus úgy beszélni a fejlődésről, mintha ez lenne az egyetlen lehetőség. Véleményem szerint a valóság az, hogy a mai világban nyomósabb érvek szólnak a visszafejlődés mellett, mint az evolúció mellett. Különösen az emberi fajt tekintve.

Folytassuk a 21. verstől. *„Hiszen megismerték Istent, mégsem tisztelték Istenként, vagy szó szerint: nem dicsőítették vagy áldották Istenként, hanem hiábavalóságokra jutottak*

gondolkodásukban, és értetlen szívük elsötétedett.” Feltétlenül fel kell ismernünk az emberiség lefelé vezető útjának első két lépését. Ez nagyon fontos. Ez nem valami pozitív dolog, nem valami olyasmi, amit megtettek, hanem amit nem tettek meg. Ne felejtsetek el, hogy ha valamit nem tesztek meg, akkor ugyanúgy bűnösök vagytok, mintha megtesztek valamit. Mi volt az első két dolog, amit nem tettek meg? Nem dicsőítették Istent és nem adtak neki hálát. Hadd mondjak el nektek valamit, drága testvéreim. Sok különféle keresztény alapvető megfigyelése, és az én személyes tapasztalatom az, hogy abban a pillanatban, amikor megszűnsz dicsőíteni Istent és hálát adni neki, már el is indultál egy csúszós, lefelé vezető ösvényen. És abban a pillanatban máris meg kell térned, mert Pál úgy jellemzi ezt az ösvényt, mint amely állandóan csak lefelé vezet, és a vége egy szörnyű, iszapos verem.

Folytassuk a 22. és 23. verssel. Itt van az első két eredmény. *„Akik azt állították magukról, hogy bölcssek, azok bolonddó lettek...”* Az a szó, amely itt úgy szerepel, hogy valamit állítanak magukról, azt jelenti, hogy újra meg újra ugyanazt mondják. Állandóan arról beszélnek, hogy ők milyen bölcssek, de közben egyre bolondabbakká válnak. A második eredmény: *„A halhatatlan Isten dicsőségét felcserélték emberek és madarak, négy lábúak és csúszómászók képével.”* Az első súlyos bűn az első parancsolat megszegése. *Ne legyenek néked idegen isteneid énelőttem.* Az elmúlt évek során ezt láttam, és különösen akkor, amikor a világban sok helyen utaztam, hogy a bálványimádás még mindig nyíltan és széles körben zajlik. Rendkívül súlyos bűn a bálványimádás. Nincs szó, amellyel le lehetne írni a bálványimádás szörnyű voltát. Nem tudjuk elképzelni a hatalmas, végtelen Isten lényegét ahhoz, hogy ábrázolni tudjuk. Figyeljétek meg ezt a lefelé vezető utat. Először emberek és madarak, aztán négy lábúak, végül hullók. Ez az út végig lefelé vezet. Soha nem felfelé. Miután megtetted az első két lépést lefelé, utána mindig csak lefelé haladsz, amíg meg nem térsz.

Folytassuk azzal az ítélettel, amelyet Isten ezért az emberiségre mért. Pál ebben a szakaszban háromszor használja ezt a kifejezést. Isten kiszolgáltatta őket. Milyen szörnyű kifejezés! Imádkozom, hogy Isten soha ne szolgáltasson ki engem. Lehet, hogy nem értékelem eléggé Isten tetteit, lehet, hogy panaszkodom, de kérlek, soha ne szolgáltass ki engem. Van egy kifejezés Hóseás prófétánál, Efraim törzsről. Efraim bálványokhoz csatlakozott. Forduljatok el tőle. Ez a legrosszabb, amit Isten valaha is mondhat. Forduljatok el tőle. Figyeljétek meg, hogy itt is a bálványimádásról van szó.

Az első dolog, amelynek Isten kiszolgáltatta őket: szívük vágyai által a tisztátalanságnak. 24. versből. *„Ezért kiszolgáltatta őket az Isten szívük vágyai által a tisztátalanságnak, hogy meggyalázzák egymás testét. Akik az Isten igazságát hazugsággal cserélték fel, azok a teremtményt imádták és szolgálták a teremtő helyett, aki áldott mindörökké.”* Ez egy másik példa arra, hogy Pál miként gondolkodik zsidóként. Mert minden egyes alkalommal, amikor ortodox zsidóként megnevezi Istent, mindig ezzel a kifejezéssel fejezi be: *baruch hu: legyen áldott.* Pál nem tudta leírni Istent, a Teremtő nevét úgy, hogy hozzá ne tenné: *legyen áldott örökkön örökké. Ámen.* Ezt mondja: felcserélték Isten hasonlatosságát valami erőszakos lényre, Isten adott nekik egy olyan formát, amely nem hasonló Istenhez, mert ők eltorzították és meggyalázták Isten képét, ezért Isten ezt mondta: *hagyom, hogy meggyalázzátok a saját testeteket a kéjvágyon és a tisztátalanságon keresztül.*

De ez csak az első lépés. Utána kiszolgáltatta őket... 26. vers. *„Ezért Isten gyalázatos szenvedélyeknek szolgáltatta ki őket. Mint ahogy asszonyaik felcserélték a természetes érintkezést a természetellenessel, ugyanúgy a férfiak is elhagyták a női nemmel való természetes érintkezést, és egymás iránt gerjedtek fel kívánságukban; férfiak férfikkal*

fajtalankodtak, de el is veszik tévelygésük méltó jutalmát önmagukban.” Egy szóval: mi az, amit Pál itt leír? Homoszexualitás. Ez a következő lépés lefelé. Érdekes, hogy az első ítéletek a testet érintik. Az utolsó ítélet viszont az elmével kapcsolatos. Érdekes, amit Pál mond: a nők haladnak elől a homoszexualitás felé. Ami a görögöket illeti, ez történetileg helyénvaló. Lesbosz szigete Sappho lakóhelye volt 8-9 évszázaddal Krisztus előtt, innen származik a lesbikus kifejezés. És a költők gyönyörű versekben dicsőítették ezt a fajta kapcsolatot ártatlansága miatt. De ez a kapcsolat teljességgel romlott. Figyelemreméltó, hogy időnként kiváló művészeti alkotásokban magasztalják a legsúlyosabb istenellenes viselkedéseket.

A jelek szerint a férfiak utánozták a nők életmódját. Ahogy én látom, ez meglehetősen általános jelenség. A férfiak bizonyos értelemben nagyon gerinctelenek. Ha a nők átveszik a vezetést, és ezt a férfiak sokszor megengedik, akkor az eredmény soha nem egyezik Isten akaratával. Pál ezt mondja: *„el is veszik tévelygésük méltó jutalmát önmagukban.”* Mi az a mai kifejezés, amellyel ezt leírhatnánk? AIDS, úgy van. De nem hiszem, hogy az AIDS az egyetlen ilyen kifejezés. Szerintem ez a legújabb, és a legdrasztikusabb. De Pál ezt mondja az 1Korintus 6:18-ban: *„Aki paráználkodik, a saját teste ellen vétkezik.”* Arra a következtetésre jutottam, hogy ha valaki erkölcstelenségben él, az valamilyen módon kárt okoz a saját testének. Erre a következtetésre a betegek felé végzett szolgálat során jutottam. Ha ezt a kérdést nem vesszük figyelembe mint a betegségek egyik legáltalánosabb okát, akkor valószínűleg nem tudjuk megoldani a szolgálatot igénylő emberek legalapvetőbb problémáját. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy ők nem részesülhetnek megbocsátásban, csak azt mondom, hogy ezzel a kérdéssel szembe kell nézni, fel kell ismerni a természetét és a következményeket.

Ez a második dolog, amelynek Isten kiszolgáltatja őket. Most folytassuk a harmadikkal. 28-tól 32. vers. Szörnyű igeversék ezek. Soha nem tudom ezeket a gyötrelém érzése nélkül elolvasni. Pál teljesen pontosan ismeri fel ezt a helyzetet. Ezt mondja Istenről. 28. verstől. *„És mivel nem méltatták Istent arra, hogy megtartsák ismeretükben, kiszolgáltatta őket az Isten...”* Álljunk meg itt egy pillanatra. Nem tartották meg Istent az ismeretükben. Miért nem? Szerintem itt van a mai világ egyik egyetemes problémájának a megoldása. Miért nem akarták Istent megtartani az ismeretükben? Azért, mert tudták, hogy ha ismerik Istent, akkor számadással tartoznak neki. Számot kell adniuk a viselt dolgaikról. Azt látom általánosságban a humanizmusban, hogy van valami, amivel szenvedélyesen szembeszegülnek. Ez pedig az a gondolat, hogy alá vannak vetve Istennek, hogy számot kell adniuk Isten előtt arról, amit tesznek. Filozófusként először is meg kellett vizsgálnom a jelenlegi tudományos elméleteket, nem tudósként, hanem az általános vonzataik alapján. Azt kell mondanom, hogy hála Istennek, hogy bár nem voltam vallásos, nem hittem a Bibliában, soha nem tudtam elhinni az evolúciós elméleteket. Ez egy végtelenül hihetetlen elmélet. Egyetértetek ezzel? Miért hisznek benne az emberek? Azért, mert az evolúció egyetlen alternatívája a teremtés. Miért nem akarják ezt elfogadni? Azért, mert nem akarják, hogy számonkérhetőek legyenek Isten előtt. Ez a valós, legmélyebb indítók.

Gyorsan menjünk tovább. *„És mivel nem méltatták Istent arra, hogy megtartsák ismeretükben, kiszolgáltatta őket az Isten az erkölcsi ítéletre képtelen gondolkodásnak...”* Mi lehet ennél szörnyűbb? Az előző két esetben Isten testi problémáknak szolgáltatta ki őket. Ezek testi bűnök voltak. De itt a teljes elméjük eltorzul. *„Ezért tele vannak mindenféle hamissággal...”* Ebben a felsorolásban valójában 21 elem szerepel. Nincs időnk arra, hogy ezt mind részletesen elemezzük, de javaslom, hogy olvassátok el. Ez azoknak az embereknek a végső sorsa, akik nem hajlandók elismerni Istent, nem dicsőítik őt és nem adnak neki hálát. *„Tele vannak hamissággal, gonoszsággal, kapzsisággal, viszálykodással, álnoksággal,*

rosszindulattal, sugdolózók, rágalmazók, istengyűlölők, gőgösek, dicsekvők...” Rágalmazók. Ebben az angol fordításban ez a szó kétszer is szerepel, ami érdekes, mert itt két külön szó szerepel: rágalmazás és rosszindulat. Amikor először szerepel, azt úgy fordítanám, hogy erkölcstelenség. *„Hamissággal, gonosszággal, kapzsisággal, viszálykodással, álnoksággal, rosszindulattal, sugdolózók, rágalmazók, istengyűlölők, gőgösek, dicsekvők, találékonyak a rosszban, szüleiknek engedetlenek, kíméletlenek, szószegők, szeretetlenek és irgalmatlanok.”* Figyeljétek meg, hogy a felsorolásban szerepel a rágalmazás, a pletykálkodás. Ez nagyon fontos. Mert véleményem szerint a rágalmazás, a pletykálkodás, a gyülekezetbe járók bűne. Ez ott áll a gyilkosok és az istengyűlölők mellett. *„Arrogánsak, dicsekvők, találékonyak a rosszban, szüleiknek engedetlenek...”* Látjátok, ez honnan származik? *„Kíméletlenek, szószegők, szeretetlenek és irgalmatlanok.”* A „szószegők” szó olyan emberekre vonatkozik, akikkel nem lehet szövetséget kötni. Ez a mai emberek egyik legfontosabb jellemzője: nem hajlandók senkivel sem szövetségre lépni. A nemzetek megszegik a szerződéseiket, a kormányok az ígéreteiket, férfiak és nők megszegik egymásnak tett házassági esküjüket. Társadalmunk legmélyebb problémája az, hogy az emberek nem hajlandók szövetségeket kötni egymással.

És végül: *„Ők ugyan megismerték Istennek azt az elhatározását, hogy akik ilyeneket cselekszenek, méltók a halálra, mégis nemcsak maguk cselekszik ezeket, hanem azokkal is egyetértenek, akik ilyeneket tesznek.”* Néha ez nagyon megdöbbsent engem, hogy az emberek, akik ugyanazokat a dolgokat teszik, helyeslik egymás tetteit. Talán magányosnak érzik magukat, tehát mindazok, akik ugyanolyan gonoszak, mint ők, őket igazolják. Szeretnék rámutatni valamire, de valószínűleg nem lesz idő arra, hogy megbeszéljük A 2Timóteus 3-ban, az 1-5 versben szerepel egy történelmi leírás, ahol Pál elmondja, hogy az utolsó időkben milyen lesz az ember, és itt is felsorolja mindezeket a jelenségeket. A Római levél a logikai, a Timóteushoz írt 2. levél a történelmi megközelítése mindennek. Nem szabad tehát elfelejtenünk, hogy mindez részletesen le van írva. Hadd fejezzem be ezzel a kifejezéssel: a romlás visszafordíthatatlan. Ez rendkívül fontos szempont. Az ember bűnének következménye a romlás, lényének minden területén. A romlást nem lehet visszafordítani, az élet egyetlen területén sem. Tehát Istennek az a terve, hogy létrehozza az új teremtést. Előlről kezd mindent. De azoknak, akik nem születnek újjá, életük során végig kell menniük a romlás visszafordíthatatlan folyamatán.

Az elmúlt alkalom során végimentünk a Római levél zarándokútjának első szakaszán, és most röviden áttekintem, mi is volt ez a szakasz. Az első levél második részét tartalmazta, és az emberiség egyetemes bűnével foglalkozik. Pál megállapítja, hogy minden normális felfogású ember a teremtesen és a saját, belső logikai, matematikai képességén keresztül elégséges kijelentést kapott Istenről, de legalábbis bizonyos vonatkozásairól. Ennek következtében mindenki felelősséggel tartozik ezért a kijelentésért. Pál azt mondja, hogy valójában az történt az emberiséggel, hogy nem őrizték meg magukban Isten ismeretét, és szabad akaratukból elfordultak tőle, és azonnal elkezdtek létrehozni hamis isteneket maguknak. Vagyis bálványimádásba estek, ami a legnagyobb bűn és az első parancsolat megszegése. A bálványimádás mellett elindultak egy lefelé vezető úton. És amint a maguk útján jártak, Isten végül kiszolgáltatta őket, először a kéjvágynak és a tisztátalanságnak, aztán a homoszexualitásnak, és végül – Pál így fogalmaz – az eltévelyedett elmének, amely kiterjed mindenféle gonoszságra és az erkölcsi ítéletre való képtelenségre. Itt fejeződik be az első fejezet, ez egy szörnyű gödörnek a fejeke. Ki emlékszik, mi volt a lefelé vezető első két lépése, amelyet az emberiség megtett, és amely elvezette őt ehhez a szörnyű következményhez? Nem dicsőítették Istent és nem adtak neki hálát. Csodálatos ez az osztály.

Ma a 2. résszel folytatjuk, és mérlegelni fogjuk ennek a zarándokútnak a következő lépcsőfokát. A 2. rész azokkal az emberekkel foglalkozik, akik minden bűnt elkövettek, amelyben az emberiség bűnös, mégis, mivel szert tettek valamilyen vallásos ismeretre, valódi ismeretre, úgy érzik, hogy ők jobbak, egy külön osztály, mivel ők tudják, mi a jó, és mi a rossz. Pál lényegében arra mutat rá, hogy ahelyett, hogy jobbak lennének, ez csak növeli a felelősségüket. Még inkább számonkérhetőek azért, mert többet tudnak. Nem szabad elfelejtenünk, hogy Pál több mint 1900 évvel ezelőtt írta ezeket a szavakat, és megjegyzéseit elsősorban saját zsidó népéhez intézi. Ugyanis ebben az időben a zsidó nép azzal az előnnyel rendelkezett minden néphez képest, hogy ismerték Isten igéjét, tudták, hogy Isten előtt mi a jó és mi a rossz, amit a legtöbb nép nem tudott, de Pál azt mondja, hogy ahelyett, hogy ettől jobbak lettek volna, ettől csak még nagyobb felelősséggel tartoztak az általuk elkövetett rossz dolgokért. Azt hiszem, feltétlenül meg kell értenünk, hogy 19 évszázad elteltével bizonyos értelemben ez továbbra is igaz. Ma nem a zsidók rendelkeznek a tudással, hanem a hitvalló keresztények. Közülünk sokan a nemzeti vagy a faji háttérük miatt félretették a keresztény hagyományok évszázadait, Isten ismeretét és a Biblia tanulmányozását. Ebből a szempontból, tehát hogy a tudásunk miatt nagyobb a felelősségünk, ma elfoglaltuk a 19 évszázaddal ezelőtt élt zsidók helyét. Ugyanazt a felelősséget viseljük, mint annak a kornak a zsidó emberei. Pál ugyan zsidókhoz szólva ezt mondja: te, aki zsidó vagy... Nem akarom megváltoztatni a Biblia szavait, de szeretném, ha magadban behelyettesítenéd: te, aki keresztény vagy.

A mai egyház állapota alapján egyértelmű, hogy keresztények tömegei megelégszenek azzal, hogy többet tudnak, mint mások, de ezt nem képesek alkalmazni. Pontosan ez volt a probléma a Pál korában élő zsidókkal. Nem akarok az egyházban történt botrányok részleteibe belemenni, mert ezek előbb-utóbb elévülnek és aztán újabb botrányok fognak történni, de nézzünk szembe azzal a ténnyel, hogy pontosan abban a helyzetben vagyunk, mint a zsidók az első században. Mi vagyunk a leginkább számonkérhetőek, látni fogjátok, amint továbbmegyünk. Szeretném felolvasni a Római levél 2. részének első 16 versét. Római levél, 2. fejezet, az első verstől kezdve. „Ezért...” Amikor Pál azt mondja, hogy „ezért”, mindig fel kell tenned a kérdést: mire is vonatkozik ez az „ezért”. Már sokan hallottátok az én kis szlogenemet, hogy amikor az „ezért” szót olvassátok a Bibliában, mindig meg kell néznetek, hogy ez mire is vonatkozik. Ez az „ezért” az első fejezet miatt szerepel itt, amely azzal fejeződik be, hogy az egész emberiség bűnös. Most azokról van szó, akik elítélnék másokat, csak azért, mert ők többet tudnak, mégis ugyanabba a kategóriába tartoznak. Ezért szerepel itt

ez az „ezért”. *„Ezért nincs mentséged, te ítélkező ember, mert amikor más felett ítélkezel, magadat ítéled el, hiszen ugyanazt cselekszed, te ítélkező. Azt pedig tudjuk, hogy az Isten ítélete igazságosan sújtja azokat, akik ilyeneket cselekszenek. Azt gondolod, te ember, aki ítélkezel azok felett, akik ilyeneket tesznek, holott magad is ugyanazokat cselekszed, hogy akkor te megmenekülsz az Isten ítéletétől? Vagy megveted jóságának, elnézésének és türelmének gazdagságát, és nem veszed tudomásul, hogy téged az Isten jósága megtérésre ösztönöz? Te azonban kemény szívvel és megtérés nélkül gyűjtesz magadnak haragot a harag napjára, amikor az Isten nyilvánvalóvá teszi, hogy igazságosan ítél.”* Szerintem szörnyű az, amiről Pál beszél, hogy valaki haragot gyűjt magának. *„Mert mindenkinek cselekedetei szerint fog megfizetni: azoknak, akik állhatatosan jót cselekedve törekszenek dicsőségre, megbecsülésre és halhatatlanságra, örök életet ad; azoknak pedig, akik viszálykodók, akik ellenállnak az igazságnak és a hamisságot követik, haraggal és bosszúállással fizet majd. Gyötrellem és gonoszság lesz a része minden ember lelkének, aki a rosszat cselekszi, zsidónak elsősorban, de görögnek is; viszont dicsőség, tisztelet és békesség jut majd osztályrészül mindenkinek, aki a jót cselekszi, zsidónak elsősorban, de görögnek is! Mert Isten nem személyválogató. Akik ugyanis törvény ismerete nélkül vétkeztek, azok a törvény nélkül vesznek el, és akik a törvény ismeretében vétkeztek, azok a törvény alapján kapják meg majd az ítéletet. Hiszen nem a törvény hallgatói igazak Isten előtt, hanem a törvény megtartói fognak megigazulni. Mert amikor a pogányok, akik nem ismerik a törvényt, természetes eszük szerint cselekszik azt, amit a törvény követel, akkor ezek a törvény nélküliek önmaguknak szabnak törvényt. Ezzel azt bizonyítják, hogy a törvény cselekedete be van írva a szívéjükbe. Erről lelkiismeretük és egymást vádló vagy éppen védő gondolataik együtt tanúskodnak majd...”* Pál szokás szerint meglehetősen erőteljesen fogalmaz, és alaposan át kell tanulmányoznunk a szavait, hogy megértsük, pontosan miről is beszél.

Hadd mutassak rá először is valami nagyon fontos dologra: Pál itt megad öt fontos alapelvet Isten ítéletéről. Megnézzük az elsőt, aztán megnézünk néhány más kérdést is, amelyről Pál beszél ebben a szakaszban. Isten ítéletével kapcsolatban az első alapelv a második versben található. De szeretném elolvasni a széljegyzetet, amely közelebb áll a szöveg eredeti jelentéséhez. A szöveg így szól: Isten ítélete jogszerűen sújtja azokat, akik ilyen dolgokat tesznek, de a szöveg szó szerinti fordítása így szól: Isten ítélete az igazsággal megegyezően sújt le azokra, akik ilyeneket tesznek. Az első alapelv tehát ez: Isten ítélete az igazsággal megegyezően sújt le. Hitem szerint ez elsősorban Isten ígéjének az igazságára vonatkozik. Ez nagyon fontos. János evangéliuma 17. részében, a 17. versben Jézus ezt mondja az Atyának: *„A te igéd az igazság”*, vagy: *„A te igéd igazság”*. Ez különösen fontos. A te igéd, Isten ígéje az igazság. Azt hiszem, hasznos lenne, ha közösen is elismételjük. *A te igéd az igazság*. Mondjuk el még egyszer. *A te igéd az igazság*. Amikor tehát Pál azt mondja, hogy az igazsággal összhangban leszünk megítélve, akkor azt mondja, hogy Isten ígéjével összhangban leszünk megítélve. Ezt Jézus maga is mondta János evangéliumának 12. részében., a 47. és 48. versben. Jézus beszél. *„Ha valaki hallja az én beszédeimet, és nem tartja meg azokat, én nem ítélem el azt; mert nem azért jöttem, hogy elítéljem a világot, hanem azért, hogy megmentsem. Aki elvet engem, és nem fogadja el az én beszédeimet, annak van, aki elítélje: az az ige, amelyet szóltam, az ítéli el őt az utolsó napon.”* Tehát nem szabad megfélemlenünk arról, hogy amikor olvassuk az ígét, mindig szembe kell néznünk az ítélettel. Erről beszél Pál az 1Korinthus 11-ben: meg kell ítélnünk magunkat, hogy Isten ne ítéljen meg minket. Amikor olvassuk Isten ígéjét, alkalmaznunk kell a saját életünkre, meg kell térnünk, és összhangba kell hoznunk az életünket, mert így megítéljük saját magunkat. Ez az isteni ítélet mértéke. Ha mi megtesszük, akkor Isten nem fog elítélni minket. Valójában csak két választási lehetőségünk van, valamennyiünknek. Megítélhetjük magunkat Isten ígéje szerint, hogy aztán összhangba hozzuk az életünket Isten ígéjével, vagy megtagadhatjuk ezt,

és akkor Istennek kell megítélnie minket az ő igéjével összhangban. De Isten különleges kegyelme az, hogy a Bibliában megadta nekünk az ő ítéletének a normáit, amelyet alkalmazhatunk saját magunkra. És amint Pál ezt jelzi ebben a bizonyos fejezetben: nem a testvérünkre, nem a felebarátunkra, hanem saját magunkra kell alkalmaznunk ezeket a normákat.

Isten ítéletének a második alapelve a 6. versben olvasható, ahol Pál ezt mondja: *„Mert mindenkinek cselekedetei szerint fog megfizetni.”* A Biblia mindenhol kihangsúlyozza, hogy Isten ítélete a cselekedeteinkre, a munkánkra fog épülni, arra, amit tettünk. Nem a kijelentéseink alapján leszünk megítélve, nem is az imádságaink alapján, hanem annak alapján, amit ténylegesen tettünk. Ha fellapozzátok Péter első levelét, Péter is nagyon egyértelműen kihangsúlyozza ugyanezt. 1Péter 1, 17. vers. *„Ha pedig mint Atyákatok hívjátok őt segítségül, aki személyválogatás nélkül ítél meg mindenkit cselekedete szerint...”* Ne felejtsetek el, hogy ezek a szavak keresztényekhez szólnak. Istent Atyának szólítjuk, és kívánom, hogy ehhez jogunk legyen keresztényként, de nem szabad elfelejtenünk, hogy ő pártatlanul ítél, mindenkinek a cselekedetei szerint. Utána ezt mondja, és ez egy nagyon figyelemreméltó kijelentés, de sok keresztény vonakodik ezt elfogadni, ezt mondja: *„Félelemmel töltsétek el jövővénységeitek idejét.”* Csak kevés helyen beszélnek erről az ígéről. De komoly oka van annak, hogy Isten félelmében kell élnünk, tudva azt, hogy eljön az a nap, amikor számot kell adnunk Isten előtt az életünkről. és hogy egyértelművé tegye azt, hogy keresztényekhez beszél, Péter így folytatja a következő versben, 19. vers: *„Tudván, hogy nem veszendő dolgokon, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg atyáitoktól örökölt hiábavaló életmódotokból, hanem drága véren, a hibátlan és szeplőtelen Báránynak, Krisztusnak a vérében.”*

Ez az egyik oka annak, hogy annyira megfontoltan kell járnunk Isten előtt: az a hatalmas ár, amelyet Isten a megváltásunkért fizetett. Saját fiának véréért. Jézus véréért. Ilyen hatalmas értéket tulajdonít nekünk Isten. És minél többre értékelték valamit, annál jobban vigyáztok rá. Isten tüzetesen megvizsgálja minden egyes megváltott gyermekének az életét, mert olyan nagy árat fizetett értünk. Ha vesztek valamit egy olcsó boltban, ahol olcsó ékszereket árulnak, akkor nem izgatjátok magatokat, ha elveszítitek. De ha a férjetek olyan nagylelkű, hogy vásárol nektek egy igazán gyönyörű és meglehetősen drága gyűrűt, vagy bármi mást – a feleségem mosolyog, ez nagyon tetszik neki –, akkor nagyon kell vigyáznod erre a gyűrűre. Nem egyszerűen az értéke miatt, hanem az ajándékozó személye miatt is. Péter tehát azt mondja, hogy nagyon kell vigyáznunk arra, hogy hogyan élünk, mert Isten olyan hatalmas értéket fektetett be valamennyiünkbe, és kihangsúlyozza, hogy Isten a tetteink alapján fog minket megítélni. Ne felejtsetek el, hogy nem a vallásfelekezeteitek alapján lesztek megítélve. A tetteitek alapján lesztek megítélve. Nem mondhatjátok majd Istennek: Figyelj, én metodista vagyok, én baptista vagyok. Isten ezt mondja majd: nem ez számít, hanem az, ahogyan éltél.

Visszatérve a Róma 2-höz, az ítélet harmadik alapelve a 11. versben szerepel. Isten nem részrehajló. Isten pártatlan. Ez a szó, hogy „részrehajló”, nem egészen pontos. A régi King James Biblia azt mondja, hogy Isten nem tekint senkinek a személyére, ami egy jobb fordítás, ha megérted. A „személy” szó a görögben azonos az „arc” szóval. Az ember külső megjelenésére vonatkozik. Ha valaha is elolvastál egy régimódi színházi plakátot, ilyeneket ma már nemigen lehet látni, akkor az elején ott állt felsorolva az összes szereplő, mellettük pedig az, akit megszemélyesítettek. Ha erre gondolsz, akkor megérted ennek a szónak a jelentését. Arra a figurára vonatkozik, akit a színpadon megszemélyesítesz. Az a szerep, amelyet játszol. Pál azt mondja, hogy Istent nem érdekli az a szerep, amelyet játszol. Istent a

valódi személyiséged érdekli. Tehát Isten senkit sem fog megítélni az életben játszott szerepe alapján. A tábornok ugyanolyan megítélés alá esik, mint a közlegény. A prédikátor ugyanolyan megítélés alá esik, mint a legújabb megtérő. A gazdag ember ugyanolyan megítélés alá esik, mint az utcai koldus. Isten nem tekint az ember külső megjelenésére, és nem ennek alapján ítél meg minket. Levelében Jakab apostol megdorgálja korának keresztényeit, mivel különbséget tettek az emberek között. Másként bántak a gazdaggal, aki bement közéjük finom öltözékben, és másként a szegénnyel, aki nem tudott megfelelően felöltözni. A külsőségekre figyeltek. Péter és Jakab egyaránt azt mondja, és Pál is azt mondja: Isten a szívet nézi.

Az ítélet következő alapelve, amely nagyon fontos ma a számunkra, csak kimondatlanul van benne a 12. versben: „*Akik ugyanis törvény ismerete nélkül vétkeztek, azok a törvény nélkül vesznek el, és akik a törvény ismeretében vétkeztek, azok a törvény alapján kapják meg majd az ítéletet.*” Ezt én úgy értem, hogy a nekünk adott világosság alapján leszünk megítélve. Ha rendelkezünk a törvény teljes világosságával, akkor ennek az alapján leszünk megítélve. De ha nem rendelkezünk ezzel a világossággal, akkor annak a világosságnak az alapján leszünk megítélve, amellyel rendelkezünk. Ezt ma újból alkalmaznom kell rád és rám. Azokban az országokban, ahol élünk, azt kérdezném tőled: volt-e valaha olyan keresztény generáció az egyház történetében, amelynek nagyobb világosság állt a rendelkezésére, mint a mi generációnknak, amelyben élünk? Annyi Bibliát, bibliamagyarázatot, értelmezett könyvet, áhitatgyűjteményt vásárolhatunk, amennyit csak akarunk, elmehetünk konferenciákra és istentiszteletekre, bekapcsolhatjuk a rádiót, hogy meghallgassuk a prédikációt, ez nagyszerű. Istennek legyen ezért hála, Istennek legyen hála azért a szabadságért, amelyet nekünk adott. De ne felejtsetek el, hogy ez hatalmas felelősséget is jelent. A mi generációnkban nekünk adott világosság mértéke alapján kell számot adnunk Isten előtt. És én valóban remegek, amikor arra gondolok, hogy ez mivel jár együtt, nekem, személyesen.

És végül az ötödik alapelv a 16. versben található, illetve a 15. versben. Elnézést. Nem, mégis a 16. versben. „*Azon a napon, amelyen megítéli Isten az emberek rejtett gondolatait az én evangéliumom szerint Jézus Krisztus által.*” Amikor azt mondtam, hogy Isten a cselekedeteinket fogja megítélni, akkor nem egyszerűen a külsődleges cselekedetekre gondoltam, hanem Isten meg fogja ítélni a mozgatórugóinkat, a szándékainkat, amelyek ezek mögött a cselekedetek mögött meghúzódnak. Lehetséges, hogy két ember ugyanazt teszi, ami kívülről teljesen azonosnak tűnik, de a mozgatórugóik teljesen különbözőek lehetnek. Lehetséges, hogy két ember bőkezűen adakozik valamilyen keresztény célra, az egyik ezt őszinte szívből teszi, mert tele van szeretettel Isten, az ő népe és az ige iránt, a másik viszont ezt talán azért teszi, hogy kivívja keresztény társainak az elismerését. A két cselekedet külsőleg egyforma, az összeg is egyforma, de a két ember mozgatórugója teljesen más. Isten a szívünk mozgatórugóit vizsgálja.

Szeretnék felolvasni egy szakaszt az első Korinthusi levélből. 4. rész, 5. vers. 1Korinthus 4:5. „*Egyáltalán ne ítéljete azért, míg el nem jön az Úr. Ő majd megvilágítja a sötétség titkait, és nyilvánvalóvá teszi a szívek szándékait, és akkor mindenki Istentől kapja a dicséretet.*” Nagyon sok figyelmeztetés szerepel a Bibliában arra nézve, hogy ne ítélkezzünk. Ennek egyik oka az, hogy nem ismerjük az összes tény. Mi csak a külsődleges cselekedetet látjuk. De Isten a belső gondolatokat és a szív szándékait nézi, és Isten ezeket fogja figyelembe venni, amikor majd ítél.

Most egy percre térjünk vissza a Római levél 2. részéhez. Szeretnék foglalkozni még egy, meglehetősen bonyolult kérdéssel. A 2. rész 6. verse azt mondja, hogy Isten *„mindenkinek a cselekedetei szerint fog megfizetni.”* Utána két különféle emberről beszél. Először azokról, akiket Isten elfogad, aztán azokról, akiket elutasít. A következő versekben szerepel a leírásuk. 7. vers. *„Azoknak, akik állhatatosan jót cselekedve törekszenek dicsőségre, megbecsülésre és halhatatlanságra, örök életet ad. Azoknak pedig, akiknek önző ambícióik vannak, vagy önzők...”* Azt hiszem, a probléma lényege itt az énközpontúság. Miközben emberekkel foglalkoztam, megfigyeltem valamit, egy szembetűnő jelenséget azoknál az embereknél, akik a Sátán hatalma alatt állnak. Szinte minden esetben rendkívül önközpontúak. *„Azoknak pedig, akik önzők, akik ellenállnak az igazságnak és a hamisságot követik, haraggal és bosszúállással fizet majd.”* Itt van tehát a kétféle ember. Azok, akik kitartóan jót tesznek, dicsőségre, megbecsülésre és halhatatlanságra törekednek, ők örök életet kapnak, és ott vannak azok, akiknek önző ambícióik vannak, és elutasítják Isten igazságát, amelyet bármilyen módon megértettek, és inkább az igazságtalanságot részesítik előnyben, azoknak Isten haraggal és bosszúállással fizet majd. Azt hiszem, hogy Isten teljes ítéletének felméréséhez nincsenek meg a szükséges képességeink. De hadd mutassak rá azokra az emberekre, akikről az ige azt mondja, hogy örök életet fognak kapni. Két jellegzetességük van. Először is: kitartóan jót tesznek. Másodszor: törekednek dicsőségre, megbecsülésre és halhatatlanságra. Ez a törekvés szerintem a hitre vonatkozik. Hisznek abban, hogy Isten megjutalmazza őket annak megfelelően, ahogyan válaszoltak neki, amit tettek. Azt hiszem, ez az a két alapvető követelmény, amelyet Isten elvár bármely korban, bármely generációban, akár az evangélium előtti időkben, akár az evangélium ideje alatt. A két alapvető követelmény: jót kell cselekedni, alkalmazni kell azt, amiben hiszünk, és hinnünk kell. De hit nélkül lehetetlen Istennek tetszeni. A hit nagyon sokféle módon kifejeződhet a különféle korszakokban és generációkban.

Hogy segítsék nektek, megkértem engem arra, hogy mondjak néhány példát olyan emberekre, akik nem az evangélium alapján mentek oda Istenhez, hanem ebbe a kategóriába tartoznak: kitartóan jót cselekedve keresik Isten áldását. Szeretném, ha gyorsan fellapoznánk Lukács evangéliumát, 11. fejezet, 31. és 32. vers. Jézus megdorgálja saját nemzedékének tagjait, és ezt mondja: *„Dél királynője...”* vagyis Sába királynője, *„...feltámad az ítéletkor e nemzedék férfijaival, és elítéli őket, mert ő eljött a föld végső határáról, hogy meghallgassa Salamon bölcsességét, de íme, itt nagyobb van Salamonnál. A ninivei férfiak feltámadnak az ítéletkor ezzel a nemzedékkal, és elítélik, mert ők megtértek Jónás prédikálására, de íme, itt nagyobb van Jónásnál.”* Nekem úgy tűnik, hogy ez a kétféle ember, Sába királynője és a ninivei férfiak, nem a keresztyének feltámadásával fognak feltámadni, mert azokkal együtt támadnak fel, akiket Isten elutasított. Isten mégis elfogadja őket annak alapján, amit tettek, mert ők a rendelkezésükre álló világosság szerint hittel válaszoltak Istennek a tetteikkel. Ők alkotják tehát az embereknek ezt a két kategóriáját: azok, akik annak alapján, amit tesznek, kifejezik az Istenbe vetett hitüket, és azok, akik elutasítják Isten igazságát, és az igazságtalanságot kedvelik.

Ha esetleg megkérdeznék tőlem, hogy pontosan ki melyik kategóriába tartozik, hadd mutassak meg még valamit a Római levél 11. részéből, amellyel befejezzük ezt az alkalmat. Róma 11., 32. vers. Elnézést, inkább a 33. vers lesz az. *„Ó, Isten gazdagságának, bölcsességének és ismeretének mélysége! Milyen megfoghatatlanok az ő ítéletei és milyen kikutathatatlanok az ő útjai!”* Hadd figyelmeztesselek titeket: nehogy véletlenül is megpróbáljátok elfoglalni Isten hivatalát. Ez nem a ti feladatotok. Csak egy valaki ítélt, és ez Isten. És kifejezetten azt olvassuk, hogy Isten ítéletei kikutathatatlanok. Nem tudjátok kikutatni Isten ítéleteit. Végeredményben elfoglalhatjátok Ábrahám álláspontját, aki ezt

mondta: „*Avagy az egész földnek bírója nem szolgáltatna-e igazságot?*” Amikor még fiatal prédikátor voltam, ami már nagyon régen volt, azt hittem, pontosan tudnom kell, ki megy a mennybe, és ki megy a pokolba. És minél tovább vizsgáltam ezt a kérdést, annál kevesebben maradtak azok, akikről azt gondoltam, hogy majd a mennybe kerülnek. De Isten megmutatta nekem, hogy ez nem az én dolgom. Hála legyen ezért Istennek! Ne foglaljátok el a bíró helyét.

További tanulmányozásra javasoljuk „Az első és az utolsó Ádám” és „A kereszt teljessége” című sorozatot. További információkért, valamint Derek Prince kazettáinak és könyveinek teljes listájáért vegye fel a kapcsolatot a Derek Prince Ministries legközelebbi irodájával.